

Osudoví kamarádi

TAJNÉ KOUZLO

LINDA CHAPMANOVÁ
ILUSTRACE LUCY FLEMINGOVÁ
mladá fronta

Osudoví kamarádi

Tajné kouzlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Linda Chapmanová
Osudoví kamarádi – Tajné kouzlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Osudoví kamarádi*

TAJNÉ KOUZLO

Osudoví kamarádi*

TAJNÉ KOUZLO

LINDA CHAPMANOVÁ
ILUSTROVALA LUCY FLEMINGOVÁ

mladá fronta

Sovička, jezevec, jelen a vlčice se sešli u vodopádu z hvězd. Jejich srst a peří se třpytily hvězdným prachem, oči měli indigově modré. Sovička tiše zahoukala. „Přátelé, podívejme se, co právě dělají naše kouzelná zvířátka a jejich Osudoví kamarádi v lidském světě.“

Jakmile se špičkou křídla dotkla hladiny tůňky, pomalu se na ní utvářel obraz. Čtyři dívenky a čtyři zvířátka s indigově modrými očima se ukládaly ke spánku. Dívka se

špinavě blondatými vlasy objímala lišku, holčička s tmavými kudrnami se mazlila se zrzavou veverkou, dívenka s dlouhými tmavě hnědými vlasy hladila srnečku a poslední s nazrzlými vlasy byla stočená do klubíčka vedle kocoura s mourovatou srstí.

„Všichni mi připadají šťastní,“ vydechl jezevec úlevou.

Sýček Kulíšek souhlasně přikývl: „Kouzelná zvířátka si vedou dobře. Učí své Osudové kamarády ovládat kouzla, aby díky nim zůstal lidský svět v bezpečí. Dobré skutky, které dosud společně vykonali, posílily kouzelnou moc proudící mezi zvířecím a lidským světem a také kouzelné schopnosti všech čtyř dívek.“

Vlčice ztuhla. „Ten obraz se mění!“

Na hladině tůňky se utvořil nový výjev, teď znázorňoval jakousi osobu oděnou do černého pláště s kapucí, v dlaních svírala kameninovou misku plnou drobných

předmětů. Ze země se směrem vzhůru točily stíny.

Jelen neklidně zahrabal kopýtkem do hlíny.

„Někdo v blízkosti Osudových kamarádů ovládá černou magii!“

Sovička s vážným výrazem přikývla.
„Obávám se, že se naše neblahé tušení

skutečně naplnilo. Kouzelná zvířátka a jejich Osudoví kamarádi porazili už dva Zlouny. Teď se jim ale do cesty připlétou větší potíže.“

Vlčice zavrčela. „Myslím, že vím, o koho jde.“

„Vskutku, přítelkyně,“ pronesl sýček. „Ta žena už kdysi páchala zlo. Její čáry už se jednou povedlo zastavit, ale teď se jí to daří znovu.“

„Čím je můžeme odvrátit nadobro?“ zeptal se jelen.

„Ničím,“ zavrtěl sýček hlavou. „Zastavit tuhle hrozbu je na našich kouzelných zvířátkách a jejich lidských kamarádech. Nám nezbývá než to jen sledovat.“

„A doufat, že temné síly nezvítězí,“ dodala ponuře vlčice.

KAPITOLA PRVNÍ

Majka stála na mostě. Z jedné strany se ze země vznášela temná mlha. Když z té mlhy vystoupila vysoká hubená postava, Majce ztuhla krev v žilách. Byl to Zloun – zlý duch přicházející ze stínů, který si liboval v tom, že zraňuje lidi a ubližuje jim.

Jakmile na ni upřel zrak, Majka se zoufale rozhlédla kolem sebe. Kdepak je Kapradinka, její kouzelné zvířátko? A kde jsou její kamarádky a jejich Osudoví kamarádi?

„Nech mě projít!“ sykl Zloun.

Majka se nehnula z místa. „Ne!“

Ve třpytivém svitu hvězd se vedle ní objevila liška s indigově modrýma očima.

„Kapradinko!“ zašeptala Majka a ulevilo se jí.

Kapradinka skočila mezi Majku a Zlouna. „Vrať se mezi stíny!“ zavrčela.

Zloun se ušklíbl. „Proč bychom tě měli poslouchat? Nám může poroučet pouze Ta, která mluví s duchy.“

Majčino srdce jako by snad na chvílku přestalo bít, protože se vedle prvního Zlouna začaly zjevovat další temné postavy.

Promlouvaly tajuplným hlasem. „Možná jste porazili Zlouna našeptávače, ale osoba, která ovládá černou magii, nás očarovala hned několik. Chce, aby se skrze nás vyplnily všechny vaše obavy!“

První ze Zlounů udělal krok vpřed a udeřil Kapradinku tak, že samou bolestí zakňučela, podrápal ji totiž svými ostrými nehty.

„Kapradinko!“ vykřikla Majka.

Náhle Majka ucítla, jak ji něco olizuje na nose.

„Jsem tu, Majko.“

Když zaslechla Kapradinčin hlas, zamrkala, otevřela oči a zadívala se do liščiny ustarané tváře. Potom na rameni ucítla něčí ruku a uslyšela Rózu, jak něžně říká: „Majko, vstávej!“

Tlukot Majčina srdce se pomaličku začal uklidňovat. Byla ve svém pokoji, na klíně jí seděla Kapradinka, Róza u ní klečela. Rózino kouzelné zvířátko, laskavá srnečka Vrběnka,

si hovělo vedle ní, zatímco Lotka s Ivet stále ještě tvrdě spaly na podlaze poblíž svých Osudových kamarádů – zrzavé veverky a kocoura. Úsvit rozsvěcoval oblohu.

„Zdálo se ti něco ošklivého?“ zašeptala Róza.

Majka přikývla. „Zdálo se mi o Zlounovi.“
Při vzpomínce na ten sen se roztrásla.
„O spoustě Zlounů. Kapradinka se v tom snu zranila. Úplná hrůza.“

Kapradinka jí olízla dlaň a Majka lišku ovinula rukama. Nesnesla pomyšlení na to, že by si Kapradinka jakkoliv ublížila. Od té doby, co se před pár týdny staly Osudovými kamarády, k ní cítila silné pouto – nikoho neměla na světě radši.

Jako by snad byla mou součástí, uvědomila si.

Ten den, kdy se na lesním paloučku setkaly poprvé, se jí vryl do paměti. K Majčině překvapení na ni liška promluvila a pověděla

jí, že pochází z jiného světa. Zeptala se, jestli chce být jejím Osudovým kamarádem, že ji naučí kouzlit, aby mohla konat dobro a udělat svět lepším. Nejdůležitější ze všeho ale je, aby všichni společnými silami zastavili kohokoliv, kdo by se pokoušel ovládat černou magii a ubližoval by ostatním. Majka byla nadšená, že se její nejlepší kamarádky také staly Osudovými kamarády.

„Asi se ti zdál nějaký zlý sen kvůli tomu strašnému Zlounovi našeptávači, se kterým jsme se včera večer utkali,“ řekla Róza.

„Ivet ho ale poslala zpátky mezi stíny, pamatuješ? Je pryč. Už si nemusíš dělat starosti.“

Jakmile Majka ucítila, že ji strach opouští, zajímala se, jestli Róza použila své mimořádné kouzelné schopnosti. Zvířátka dívky naučila ovládat kouzla proudící mezi světem kouzel a světem lidí. Každá z nich objevila různé schopnosti. Majka dokázala

vidět věci, které se odehrávaly jinde, a nahlížela do budoucnosti. Róza uměla léčit a utěšovat. Lotka byla neuvěřitelně hbitá a Ivet se dokázala přemísťovat pomocí stínů. A to není všechno, Ivet byla také Tou, která mluví s duchy, což znamenalo, že dokáže Zlounům poroučet a umí je poslat zpátky mezi stíny.

Majka se na Rózu vděčně podívala. „Máš pravdu. Omlouvám se, že jsem vás vzбудila.“

„Majko, co jsi viděla?“ ptala se Kapradinka.

„Záleží na tom?“ zajímalo Rózu. „Byl to jen sen.“

Kapradinka vypadala nervózně. „Nejsem si jistá. Jelikož Majčiny kouzelné schopnosti zesilují, je možné, že se obrazy, které viděla ve snu, skutečně stanou.“

To Majku vylekalo, a tak si zkusila vzpomenout. „Stála jsem na mostě a ten Zloun říkal něco o člověku, který očaroval Zlouna

našeptávače, aby povolal další... A pak se jich tam objevila spousta. No a potom Zloun našeptávač zaútočil.“

„Doufám, že se to skutečně nestane,“ strachovala se Róza.

„Dost strašidelné bylo už to, že jsme se včera večer postavili jen jednomu z nich. Nechci, abychom se museli utkat hned s několika Zlouny.“

Právě v tu chvíli se Iveta ospale posadila a odhrnula si z tváře své nazrzlé vlasy. „Co se děje?“

Vedle ní se protáhl kocour Šťovík a převálil se na záda. „Odmítám uvěřit, že už je ráno,“ zívá si. „Ať je to, co je to, může to počkat.“

„Ne, to tedy nemůže. Mohlo by to být důležité. Jen vstávej, kočičko,“ pošouchla ho Kapradinka, přeskočila kocourovi přes vyvalené břicho a přistála na konci jeho načechraného ocasu. „Musíme si promluvit.“

Kocour vyskočil na nohy a zaprskal. Ale Kapradinka si ho nevšímala a odběhla, aby vzbudila Kaštánka a Lotku, kteří se k sobě tulili ve spacáku. Kaštánek zapištěl, aby se ohradil, a schoulil se ještě víc do Lotčiny náruče, a tak je Kapradinka olizovala, dokud se oba neprobrali.

Brzy už všechny dívky seděly v kruhu a objímaly svá zvířátka.

„Jestli se Kapradinka neplete a Majčin sen je pravda,“ přemýšlela nahlas Ivet, „pak se musíme pokusit zjistit, kdo ty Zlouny pokaždé očaruje.“

„Zloun v tom mém snu zmínil, že je to žena,“ vzpomínala Majka. „A že jde o tutéž osobu, která očarovala Zlouna našeptávače.“

„Kéž bychom mohli využít tvých kouzelných schopností, abychom zjistili víc, Majko,“ zadoufala Lotka.

Majka si to přála také, už se dokonce pokoušela spatřit, kdo Zlouna našeptávače

očaroval, jenže jí kouzlo neukázalo nic než pouhou tmu. Kapradinka měla za to, že ta osoba se patrně skrývá za pomoci nějakých kouzel.

„Měli bychom začít tím, že se pokusíme přijít na to, kdo dal Pájině mamince toho zahradního trpaslíka, ve kterém byl našep-távač uvězněný,“ navrhl Ivet. „Musíme zjistit, jestli ten člověk o Zlounovi a o tom, že plní přání tím nejstrašnějším způsobem, věděl.“

Majka přikývla. „Už jsem se Páji ptala a řekla mi, že ho dostali od nějaké maminky kamarádky. Musíme vypátrat, jak se jmenuje.“ Vyskočila. „Pojďme hned k Páje domů.“

Ivet se taky postavila. „Ano, jde se!“

„Počkat!“ řekla Lotka. „Všichni budou ještě spát.“

„No jo,“ došlo Ivet a vypadala zklamaně.

Majka si povzdechla. Teď když měli plán, chtěla hned jednat.

„Mohly byste si zatím v mezičase všechny zkusit nějaká kouzla,“ navrhla Kapradinka.

„Zdá se, že Majčiny kouzelné schopnosti od včerejška, kdy jsme porazili dalšího Zlouna, zesílily. Možná to tak bude u vás všech.“

Kaštanek vyskočil na Majčin pracovní stůl, ocásek se za ním vlnil. „Možná teď všechny dovedete nové věci!“

„Jééé, to doufám! Už teď umím tolik senzáčních kouzel, představte si, kdybych toho dokázala ještě víc,“ řekla Ivet.